

## **Declarația Consiliului Unirii**

Parlamentul Republicii Moldova, exprimând voința Mișcării Democratice de Eliberare Națională a românilor de la est de Prut, a proclamat, pe 27 august 1991, Independența, dorind, în acest fel, să scuture jugul colonial ruso-sovietic și să deschidă calea spre reîntregirea neamului românesc. Anii ce s-au scurs după proclamarea Independenței, au demonstrat, însă, că noul stat nu numai că nu-și realizează obiectivele fixate în Actul din 27 August 1991, ci se îndepărtează de acestea.

Federația Rusă nu ne recunoaște, de fapt, Suveranitatea și Independența. Ea a creat, pe teritoriul Republicii Moldova, o enclavă separatistă, pe care o apără cu forțele sale armate de ocupație. Rusia consideră că acest pământ face parte din „lumea rusă”, adică din sfera sa de dominație. Rusia sprijină, prin toate mijloacele, forțele șovine din interiorul Republicii Moldova și încurajează trădătorii infiltrați în Mișcarea de Eliberare Națională la sfârșitul anilor '80 – începutul anilor 90 ai secolului al XX-lea. Denaturându-ne istoria națională, forțele neoimperiale continuă politica regimului totalitar comunist de a ne impune o identitate falsă.

Înfrângerea suferită de guvernarea democratică de la Chișinău în războiul din 1992, declanșat de Kremlin împotriva integrității teritoriale a Republicii Moldova, a schimbat raportul de forțe în societatea moldovenească în favoarea forțelor proimperiale, rusofile, antiindependentiste și antiromânești. Acestea blochează cursul strategic stabilit de Republica Moldova prin Declarația de Independență. În asemenea situație, Consiliul Unirii consideră că salvarea identității naționale, a limbii și a culturii noastre românești poate fi asigurată doar prin reunirea Republicii Moldova cu România.

De douăzeci de ani Republica Moldova se zbate între Est și Vest, căutându-și identitatea națională, ideea națională, calea și modelul de dezvoltare. Temelia politico-juridică, pusă la baza statului prin Declarația de Independență de la 27 august 1991, nu a fost consolidată din cauza guvernărilor antireformatoare, antieuropene, antinaționale și românofobe, ce au dominat societatea timp de circa

un deceniu și jumătate. Guvernele democratice, care vin greu la Putere, se dovedesc fragile, incapabile să fortifice fundamentul statului. Guvernările vădit prorusești au creat regimuri autoritare, dictatoriale, iar anii 1991-93, 1998-1999 și 2009-2012, cu forțe democratice la Putere, au fost marcați de tensiuni geopolitice, agravate de ingerința directă sau indirectă a cercurilor imperiale de la Kremlin, care nu doresc apropierea celui de-al doilea stat românesc de România. Adevărata Istorie a Românilor este mereu atacată și nu-și mai găsește locul în sistemul educațional.

Declarația de Independență a Republicii Moldova a consemnat că, fără consultarea populației din Basarabia, nordul Bucovinei și Ținutul Herta, ocupate prin forță la 28 iunie 1940, precum și a celei din R.A.S.S. Moldovenească (Transnistria), formată la 12 octombrie 1924, Sovietul Suprem al U.R.S.S., încălcând chiar prerogativele sale constituționale, a adoptat, la 2 august 1940, “Legea U.R.S.S. cu privire la formarea R.S.S. Moldovenești unionale”, iar Prezidiul său a emis, la 4 noiembrie 1940, “Decretul cu privire la stabilirea graniței între R.S.S.Ucraineană și R.S.S.Moldovenească”, acte normative prin care s-a încercat, în absența oricărui temei juridic real, justificarea dezmembrării acestor teritorii și apartenența noii republici la U.R.S.S.

Declarația de Independență a Republicii Moldova a luat act de faptul că, în declarațiile lor, Parlamentele multor state au considerat înțelegerea încheiată la 23 august 1939, între Guvernul U.R.S.S. și Guvernul Germaniei, ca nulă ab initio și au cerut lichidarea consecințelor politico-juridice ale acesteia, fapt relevat și de Conferința internațională „Pactul Molotov-Ribbentrop și consecințele sale pentru Basarabia”, prin Declarația de la Chișinău, adoptată la 28 iunie 1991.

Pornind de la aceste adevăruri, noi, cei care constituim Consiliul Unirii, considerăm că a sosit momentul să declarăm deschis că nu mai dorim să existăm în această nedreptate istorică, de aceea cerem recunoașterea de către politicienii de pe ambele maluri ale Prutului a dreptului românilor de a fi din nou împreună. Starea în care ne aflăm nu poate dura la infinit.

Consiliul Unirii este o organizație de larg consens național, care își propune să continue efortul Consiliului Național al Unirii, fondat la 1 decembrie 1991, ca act de voință al unui grup de parlamentari de la Chișinău și București, și care se

declară deschis persoanelor fizice, partidelor politice, asociațiilor, fundațiilor și altor entități ale societății din întreg spațiul românesc de pe ambele maluri ale Prutului, precum și din comunitățile românești existente în toată lumea. Consiliul Unirii va promova ideea unității naționale românești și va depune eforturi pentru a convinge guvernanții de la Chișinău, de la București și factorii politici decidenți din Vest că această unitate românească înglobează și interesele strategice ale lumii euroatlantice.

Anul 2012 este un an simbolic – se împlinesc 200 de ani de la anexarea Basarabiei de către Imperiul Rus. Noi, cei care pledăm pentru revenirea teritoriilor istorice românești la Patria-mamă România, vrem să le redăm conaționalilor încrederea că viața lor, împreună cu frații români, va fi una bună, sigură, iar copiii lor vor avea un viitor demn.

Unirea trebuie să fie opera noastră, în baza voinței românilor și a Declarației de Independență a Republicii Moldova, care ne spune univoc: „REPUBLICA MOLDOVA ESTE UN STAT SUVERAN, INDEPENDENT ȘI DEMOCRATIC, LIBER SĂ-ȘI HOTĂRASCĂ PREZENTUL ȘI VIITORUL FĂRĂ NICI UN AMESTEC DIN AFARĂ, ÎN CONFORMITATE CU IDEALURILE ȘI NĂZUINȚELE SFINTE ALE POPORULUI ÎN SPAȚIUL ISTORIC ȘI ETNIC AL DEVENIRII SALE NAȚIONALE.”

**Chișinău, 29 februarie 2012**